

«St. Olav utkommer en gang ukentlig. Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontorer eller direkte, skriftlig i ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2.50 pr. kvartal forskuddsvis betalt, for utlandet tillegg av vedk. lands avisporto. Oppsigelser må være eksp. i hende seinest 14 dager før hvert kvartalskifte. Annonser må være innsendt innen søndag aften, manuskript innen fredag aften. «St. Olav»s telefoner: Redaksjon og ekspedisjon: 23743. Redaktøren privat 99347. — «St. Olav»s ekspedisjon og forlag, Akersveien 5 I, er åpen hver dag kl. 10—3. Onsdag lukket. Utbetalinger kun tirsdag kl. 1—2.

INNHold: Sak og ånd. — Bønnens apostolat. — Kjenn din religion. — Vår menighetspleie i Oslo. — Herhjemme.

SAK OG ÅND NOEN BETRAKTNINGER I ANLEDNING PINSEFESTEN

Av pater Finn Dominique Thorn. O. P.

1.

Katolisismen er ikke i første rekke en sak. Den er en ånd, en ny ånd. Den er den Hellige Ånd som bor og virker i sjelene.

At kristendommen ikke bare er en sak, men en ny ånd, lærer vi av den merkelig forandring som skjer med apostlene på pinsefesten. Like til pinsefesten hadde apostlene hatt vanskelig for å løsrive seg fra sine landsmenns forestillinger om at Messias skulde gjøre Israels sak til sin sak og opprette et jordisk herredømme. Denne forventning om at Jesus skulde opptræ som en jordisk hersker gav seg slike utslag at det hendte han måtte trekke seg tilbake fra mengden fordi «de vilde komme og ta ham med makt for å gjøre ham til konge». Jødefolket håpet således på en Messias som skulde befri Israel fra dets fiender. Hans sak skulde være deres nasjonale sak, og hans herredømme Israels herredømme over dets undertrykkere. «Sett deg ved min høyre hånd, til jeg får lagt dine fiender til skammel for dine føtter. Ditt veldes kongestav skal Herren utstrekke fra Sion. Hersk midt blant dine fiender,» står det i en av Davids salmer. Slike ord tok jødene i bokstavelig jordisk forstand.

Jesus derimot søker å få sine apostler til å forstå at hans herredømme er et åndelig herredømme. «Guds rike kommer ikke på den måten at en kan se det, og en kan ikke si: Se her, eller se der er det. For se, Guds rike er inneni dere,» sier han.¹

Til Pilatus sier Jesus: «Mitt rike er ikke av denne

verden; var mitt rike av denne verden, så hadde sikkert mine tjenere stridd for at jeg ikke skulde bli overgitt til jødene.»

Det var dette som disiplene hadde så vanskelig for å forstå. Så seint som etter Jesu oppstandelse merker vi enno hvordan de ikke kan oppgi håpet om et herredømme for Israel. Da Jesus lover dem at de om noen dager skal døpes med den Hellige Ånd, spør de som var sammen med ham: «Herre, reiser du på den tid riket opp igjen for Israel?»

Enno mer uforståelig for disiplene hadde det vært at Messias skulde være en lidende Messias. Da Jesus begynte å forutsi sin lidelse og korsfestelse, så vet vi hvor forarget Peter ble: «Det være langt fra deg, Herre! Dette må ikke skje med deg.» Og Judas forræderi er nettopp et utslag av skuffelse over at Jesus ikke gjør noe for å triumfere over sine fiender. Judas skjønner han har tatt feil. Jesus var allikevel ikke den Messias han hadde håpet på. Og så går han hen og forråder denne falske Messias. Noe av den samme skuffelse møter vi hos disiplene fra Emmaus. De går der bedrøvet over at Jesu virksomhet hadde slått så fullstendig feil. «Våre overprester og styresmenn har gitt ham over til dødsdom og korsfestet ham. Men vi håpet at han var den som skulde utløse Israel,» sier de til den fremmede som kommer og slår følge med dem.

Etter Jesu skjenselfulle død på et kors som en ussel forbryter holder hans disipler seg skjult på en sal «fordi de var redde for jødene». En slik skuffet og redd liten flokk er alt det Jesus har fått ut av samværet med sine disipler. At Jesu sak led et så fullstendig nederlag kom nettopp av at han ikke vilde gjøre sin gjerning til en sak.

¹ Oversettelsen «inneni dere» å foretrekke framfor «midt blant dere».

2.

Men så kommer pinsefesten, og med én gang blir situasjonen totalt forandret. Når vi leser Apostlenes gjerninger blir vi slått av den frimodighet, ja vi kan nesten si det trossige mot som no kjennetegner disippelskaren. De holder seg ikke lenger skjult. «Med stor kraft gav apostlene vitnesbyrd om vår Herre Jesu Kristi oppstandelse,» leser vi. Deres frimodige forkynnelse vekker slik oppsikt at de blir kastet i fengsel. Da de så blir stilt for rådet erklærer Peter og Johannes: «Vi kan ikke la være å tale om det vi har sett og hørt.» Det er en annen Peter vi her står overfor. Han som var redd for piken i øverstprestens gård, bryr seg no ikke om trusler og forbud mot å tale i Jesu navn. Selv etter at apostlene var blitt hudflenget, leser vi om dem at «de gikk glade bort fra rådets åsyn — og holdt ikke opp med hver dag å lære i templet og i husene og forkynne evangeliet om Jesus Kristus.»

I Apostelgjerningene møter vi også et annet trekk som er forskjellig fra evangeliene. Jesu forkynnelse hadde ikke stor ytre framgang. Apostlenes forkynnelse derimot oppnår fra første stund de største resultater. Etter Peters første preken på pinsedag leser vi at «de som tok imot hans ord, ble no døpt, og denne dag ble det lagt til omkring tre tusen sjeler». Og det merkelige er at ordet ble tatt imot også av dem som hadde vært Jesu avgjorte fiender, prestene og fariseerne: «Og Guds ord hadde framgang, og tallet på disiplene øket sterkt i Jerusalem, og mange prester ble lydige mot troen.»

Hva er det som er hendt? Hva er det som virker denne kolossale forandring både hos apostlene, og hos dem som hører deres forkynnelse?

Det er den Hellige Ånd. Forandringen skjer nøyaktig på det tidspunkt da den Hellige Ånd i form av ildtunger kommer ned over apostlene. Inntil da hadde de levd stille på den salen der de hadde søkt tilflukt etter Jesu korsfestelse. «Der holdt alle som én ved i bønne sammen med noen kvinner og Maria, Jesu mor, og hans brødre,» leser vi. Men så hender det noe som bryter inn og forstyrrer freden og roen. En ild flammer opp. «Da kom det brått en lyd fra himmelen som av et veldig vær som stormet fram og fylte hele huset som de satt i. Og det viste seg for dem tunger av ild, og de skilte seg og satte seg på hver av dem.» Fra det øyeblikk begynner et nytt liv for apostlene. Disse enkle, beskjedne og endog fryktsomme fiskere fra Galilea blir grepet av en rastløs iver etter å vitne om sin Herre og Mester. Etter et stille liv ved Genesaretsjøens bredder, og etter tre års fredelig samvær med Jesus, blir de kastet ut i et liv fylt av strid og kamp. Men nettopp det hadde Jesus lovet og forutsagt for sine disipler. «Tro ikke at jeg er kommet for å bringe fred, men sverd,» sier han. «Jeg er kommet for å kaste ild på jorden, og hva annet vil jeg enn at den skal brenne,» sier han videre. Det er denne ild som ble tent pinsedag, den Hellige Ånds ild. «Han som kommer etter meg skal døpe dere med den Hellige Ånd og ild,» hadde allerede døperen Johannes sagt. Det er denne Åndsåp,

denne ild-åp, som er den store begivenhet som med ett slag forandrer apostlene til de frimodige trosvitner vi møter i Apostelgjerningene.

No forstår vi hvorfor Jesus stadig kommer tilbake til det at det er nødvendig at han går bort. «Går jeg ikke bort, kommer Talsmannen ikke til dere. Men når jeg er gått bort, skal jeg sende ham til dere. Han skal herliggjøre meg.» Det er nettopp det som skjer. Etter den Hellige Ånds komme blir Jesu navn herliggjort.

Det er i Jesu navn apostlene står fram og forkynner evangeliet. «Derfor skal hele Israels hus vite for visst at Gud har gjort denne Jesus som de korsfestet, både til Herre og Kristus,» sier Peter i sin preken på pinsedag.

Det er i Jesu navn apostlene gjør undergjerninger. «Når vi i dag, fordi vi har gjort en velgjerning mot en vanfør mann, blir tatt i forhør om hva vi har gjort ham frisk ved, da skal det være kjent for hele Israels folk at ved nasareeren Jesu Kristi navn, han som de korsfestet, ved ham står denne mann frisk framfor dere.» Det er atter Peter, den tidligere fryktsomme forneker, som uttaler disse frimodige ord.

Det er i Jesu navn at apostlene utholder forfølgelser: «De gikk glade bort fra rådets åsyn, fordi de var aktet verdige til å lide hån for Jesu navns skyld.»

Denne frimodige forkynnelse av Jesu navn, og denne tillit til Jesu navns kraft er den Hellige Ånds verk. Det er han som forvandler de svake og engstelige apostler til uforferdede trosvitner, slik som Jesus selv hadde lovet det: «De skal få kraft av den Hellige Ånd som skal komme over dere, og de skal være mine vitner i Jerusalem og i hele Judea og Samaria og til verdens ende.»

No forstår vi hvorfor Jesus måtte gå bort. Han måtte gå bort for å kunne komme til dem i den Hellige Ånds kraft. «Jeg vil ikke la dere være tilbake farløse; jeg vil komme til dere,» sier han i samme øyeblikk han lover å sende Talsmannen, den Hellige Ånd.

No skjønner vi også hvorfor apostlenes forkynnelse hadde større framgang enn Jesu egen forkynnelse. «Når jeg blir opphøyd over jorden skal jeg dra alle til meg,» sier Jesus. Det er den Hellige Ånd som virker dette gjennom apostlene. Det er han som skaper i dem den tro som så frimodig vitner om Herren Kristus. «Den som tror på meg, skal også gjøre de gjerninger jeg gjør, og han skal gjøre større ting enn disse.»

Enno et annet ord av Jesus blir no mer forståelig for oss: «Enno en liten stund, og verden ser meg ikke, men de skal se meg, for jeg lever og de skal leve.» Jesu himmelferd tar ham bort for verdens øyne. Men ved den Hellige Ånds komme blir han synlig for de troendes øyne og levende i deres sjeler.

3.

La oss no anvende dette på oss selv. Å være Jesu Kristi disippel vil altså si å få del i en ny ånd. Det vil ikke bare si å slutte seg til en sak. Men på samme

Kjenn din religion.

Av A. J. LUTZ. O. P.

De overnaturlige sjelsevner.

Den helliggjørende nåde, som er sjelens livssamfunn med Gud, innebærer også nye overnaturlige evner som setter oss i stand til bevisst å oppleve vår forening med Gud og til å «bli fullkommene som vår Fader i himlen». Først og fremst gir den oss de 3 såkalte guddommelige dyder: tro, håp og kjærlighet. Guddommelige dyder kalles de fordi de setter oss i direkte forbindelse med Gud selv. «No blir tro, håp og kjærlighet disse tre stående, men størst av dem er kjærligheten». (1. Korr. 13, 13.) Sammen med de

guddommelige dyder blir den rettfærdiggjorte sjel også beriket med overnaturlige moralske energier og med de 7 gaver av den Hellige Ånd.

A. Troen.

De knristne åpenbaring stiller oss like overfor mysteriet. Den guddommelige 3-enighet, Kristus, Gud og menneske i en person, hans frelsesgjerning og oppstandelse fra de døde, vårt kall til det evige liv, osv., alt dette er virkeligheter som ingen skapt forstand med sine medfødte evner kan oppdage eller

måte som det var så vanskelig for disiplene å forstå hvorfor Jesus ikke stilte seg i spissen for Israels sak, på liknende måte har vi også ofte vanskelig for å se at kristendommen ikke bare er en sak, men et liv, den Hellige Ånds liv i sjelene. Vi gjør så lett kristendommen til en «isme», og så får vi katolisisme, på samme måte som vi har humanisme og kommunisme osv. Og så går vi inn for katolisismens sak som vi før gikk inn for en eller annen menneskelig sak, det være seg humanisme eller kommunisme eller liknende. Herav følger igjen at vi lett får noe av den proselytismens ånd (atter igjen en «isme»), som søker å vinne tilhengere for sin egen sak. Det er dette Jacques Maritain tar avstand fra med disse ord: «Kirkens mål er ikke å hverve tilhengere, som om katolisismen var et menneskelig foretagende, men ene å tjene den guddommelige sannhet i sjelene og universet.»

Ikke minst konvertitter bør her være på vakt. Enkelte av dem begår så lett den feil å ivre for katolisismens sak før de har tilegnet seg dens ånd. Og det tar tid. Det skjer ikke med én gang man blir opptatt i Kirken. Det er som regel først lenge etter ens opptagelse at man virkelig blir katolikk. (Undertegnede taler av erfaring.)

I enhver konvertitts utvikling kommer der en krise hvor han opplever noe av den samme skuffelse som disiplene opplevet ved Jesu nederlag. Kirken viser seg ikke å være noen triumf. Det viser seg at Norges konversjon lar vente på seg.

Det viser seg også at både Kirkens prester og legfolk ofte er sørgelig menneskelige. Da er det at skuffelsen kan friste til forræderi. Mgr. Benson har i «Kristus i kirken» våget å tale om Judas' synd, forræderiet, som «den framfor alt katolske synd». Når vi møter denne fristelsen til å ta forargelse av Kirkens menneskelige side, da er det at vi må lære at Kirkens sak, på samme måte som Kristi sak, etter menneskelig målestokk og menneskelige beregninger, er en tapt sak. Og den er en tapt sak

nettopp fordi den ikke er en sak, men en ånd, den ånd som er villig til å lide nederlag og dø. «Der som ikke hvetekornet faller i jorden og dør, blir det alene; men når det dør, bærer det meget frukt.» «Den som finner sitt liv, skal miste det, og den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det.» Vi må lære det som disiplene fra Emmaus lærte: «Måtte ikke Kristus lide dette, og så gå inn til sin herlighet?» Når vi har lært dette, nemlig «å fornekte oss selv og ta vårt kors på», da er det at vi virkelig blir katolikker. Da er det at den nye ånd, den Hellige Ånd, begynner å virke i oss. Det skjer ikke så plutselig og sterkt som for apostlene på den første pinsefest. Vi er jo ikke kalt til å grunnlegge Kirken, derfor skjer ikke Åndens virke i oss på noen mirakuløs måte. Det skjer som en langsom vekst og en langsom tilegnelse av en ny ånd. Først da er vi i stand til virkelig å vinne sjeler for Kristus og hans Kirke, og ikke bare for vår personlige sak, selv om den kalles seg katolisisme. Sanne apostler, sanne trosvitner blir vi bare i den grad vi er besjelet av den Hellige Ånd.

Det er et kritisk punkt i en konvertitts liv når han så å si taper troen på katolisismens sak. Da er det at han må lære at katolisismen først og fremst er en ny ånd, og at denne ånd er en offerets og en kjærlighetens ånd. For «om jeg eide all kunnskap, og om jeg hadde tro, så jeg kunde flytte fjell, men ikke hadde kjærlighet, da var jeg ingen ting.»

Det er denne kjærlighetens ånd som disiplene ble fylt av på pinsefesten, og som gjorde dem til frimodige trosvitner «i Jerusalem og i hele Judea og Samaria og til verdens ende».

Det er denne kjærlighetens og frimodighetens ånd som vi må be om at den Hellige Ånd må virke også i våre sjeler. Da først er vår konversjon en sann konversjon, dvs. en sann omvendelse, hvor vi blir «nye i vårt sinn og vår ånd og ikledd det nye menneske som er skapt etter Gud i rettfærd og sannhet».

forstå. Vi ser det guddommelige som «i et speil i en gåte» (1. Korr. 13, 12).

Hvordan skjer det da at vi likevel er overbevist om at disse ting er sanne, og i den grad overbevist at hundretusener av kristne går i døden heller enn å fornekte denne lære? Overfladiske verdensmennsker eller naturforskere som ikke kjenner noen annen virkelighet enn hva sansene og fornuften kan fatte, har et svar på rede hånd: Det er fantasibilder eller sinnsvak fanatisme og overtro. Alvorlige mennesker som ser store tenkere ydmykt bøye seg for disse mysterier, dømmer ikke så lettsindig. For den kristne fins det bare et svar: Den troende er overbevist ved troens nåde.

Ordet «tro» brukes i forskjellige meninger. Det kan bety tillit eller et trofast sinnelag eller religion i alminnelighet. Men som oftest betyr det en kunnskap eller en overbevisning som grunner seg på et vitnesbyrd. Alle historiske kunnskaper f. eks., hviler på vitnesbyrd. Også vår overbevisning om den kristne religions mysterier bunder i et vitnesbyrd. Vi forstår dem ikke med vår fornft, men det er en som forstår dem og som har kunngjort dem, Gud. «Salig er du Simons sønn av Jonas, for kjøtt og blod har ikke åpenbart deg det, men min Fader som er i Himlen.» (Math. 16, 17.) «Når vi godtar menneskenes vitnesbyrd, da er Guds vitnesbyrd større; og dette er Guds vitnesbyrd som er større: at Han har vitnet om sin sønn. Den som tror på Guds sønn, har Guds vitnesbyrd i seg. Den som ikke tror på Sønnen gjør Ham til en løgner, fordi han ikke tror det vitnesbyrd som Gud har gitt om sin sønn. Og dette er vitnesbyrdet: at Gud har gitt oss et evig liv, og dette liv er i hans sønn. Den som har Sønnen, har livet. Den som ikke har Sønnen har ikke livet.» (1. Joh. 5, 9—12). Men Gud vitner om seg selv på en guddommelig måte. Han framsetter ikke bare en påstand som alminnelige troverdige vitner gjør, men han sender lys i sjelen, slik at den innser at det er en evig sannhet som taler til oss, og Han skaper den gode vilje til å ta imot åpenbarings lære til tross for at dens innhold ligger uendelig høyt over vår fatteevne. Vi tror altså fordi vi vil tro.

Den gode vilje til å tro viser seg under forskjellige former. Den er trang til og glede over i troen på mysteriene å finne det evige liv. «Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord» (Joh. 6, 68). «Dette er det evige liv at de kjenner Deg, den eneste sanne Gud og den Du sendte, Jesus Kristus. (Joh. 17, 3.) Den gode vilje er også tillit til Gud som til en venn. «Jeg kaller dere ikke lenger tjenere, for tjeneren vet ikke hva hans herre gjør; men dere har jeg kalt venner, fordi jeg har kunngjort dere alt det jeg har hørt av min Fader. (Joh. 15, 15.) Vennskap beveger et menneske til å åpne sitt hjerte for en venn, til å betro ham sitt innerste. På en liknende måte handler Kristus mot oss. Han er vår venn og vi hans fordi Gud har sendt sin sønns ånd i våre hjerter. Derfor meddeler han oss sitt innerste, sine guddommelige hemmeligheter, og vi tror på ham fordi vi elsker ham og vil leve i ham. Men først og fremst er den gode vilje lydighet mot Gud, den evige

sannhet som lærer oss med absolutt autoritet og har krav på absolutt lydighet: «Ved Ham har vi fått nåde og apostelembudet til for hans navns skyld å virke lydighet mot troen blant alle hedningefolkene.» (Rom. 1, 5.) «De var på den rette veg, hvem hindret dere i å være lydige mot sannheten?» (Gal. 5, 7.)

En virkelig troende kristen er derfor alltid villig til å ta imot hele den guddommelige åpenbaring. Å velge og vrake for bare å tro på de læresetninger og kjennsgjerninger «som ligger for oss» eller som svarer til vår personlige religiøse erfaringer, det vilde ikke være å tro på Gud, men på seg selv, en sådan overbevisning vilde ikke ha sin grunn i tilliten til den evige, ufeilbare sannhet, men i vår egen vilje. Den samme guddommelige autoritet går i borgen for åpenbarings fulle innhold. Den som forneker et dogme mister troen på alle andre, og bevarer bare en mer eller mindre vaklende og skiftende mening om dem. Og samtidig mister han nådens liv i det hele tatt, for bevisst og frivillig å kaste troen fra seg, er en synd som berøver oss Guds vennskap.

Derimot kan troen, den virkelige overnaturlige tro bestå videre også når mennesket har mistet den helliggjørende nåde ved en annen synd enn vantro eller heresi eller frafall. Også i dødssyndens stand kan en kristen fortsette å være overbevist om Guds åpenbaring, på grunn av Guds vitnesbyrd. Ved synden bryter vi med Gud, men Gud bryter ikke med oss. Han fortsetter med sin understøttende nåde at opplyse forstanden og at vedlikeholde i synderens hjerte den lydige underkastelse under den evige sannhet. Ut fra denne tro kan en syndig sjel bli grepet av frykt for Guds straffedom og med nådens hjelp be om tilgivelse. Således forbereder den seg til igjen å bli rettfærdiggjort. Likevel medfører synden, især hovmot og ukyskhet, en viss fare for å miste også troen. Hovmot, fordi hovmot forleder til opprør mot Kirkens autoritet, som på Kristi vegne forkynner og forsvarer den åpenbarte lære; ukyskhet, fordi denne last gjør at sjelen fortaper seg i det sanselige og mister gleden for det åndelige.

(Forts.)

BØNNENS APOSTOLAT

(Ved lederen av apostolatet i Oslo Vikariat,
sokneprest Høgh, Fredrikstad.)

Intensjoner for juni:

- I. Ivrig soning til Jesu og Maria hjerter.
- II. Tilstrekkelig prester for de mange katolikker i Huanda og Urundi.

I.

Jesu guddommelige hjerte elsker menneskene med en evig og uendelig kjærlighet. Denne kjærlighet skulde tenne gjenkjærlighet i menneskenes hjerter, dra dem til Frelseren og forene dem med ham i en fullkommen forening. Men Jesu rike kjærlighet blir for en stor del misaktet og krenket, ikke bare av gudsfornektere og spotterne, men dessverre av en mengde sløve, likesæle og tankeløse troende. Hvor

mange er det ikke som aldri tenker på å vise Frelseren den skyldige takknemmelighet!

Særlig blir Jesu inderlige kjærlighet til oss misakttet og krenket i Alterets høghellige sakrament gjennom den kulde og likesæle de fleste viser mot denne Guds rikeste gave til oss, og gjennom tankeløse og uverdige kommunjoner. Sårt klaget Frelseren over dette i sine åpenbaringer for den hellige Margrete Marie Alacoque, og påla henne å arbeide for innføringene av Jesu Hjerterandakten, Jesu Hjertefesten og sonekommunionen på den første fredag i hver måned «til takk for min store kjærlighet og til soning for krenkinger utakknemmelige mennesker tilføyer meg i Alterets hellige sakrament». Gang på gang kommer Frelseren tilbake til dette i sine åpenbaringer.

Fra første stund av har derfor Jesu Hjerterandakten hatt for øye å yte soning for disse synder mot Frelserens kjærlighet, fram for alt i Alterets sakrament: «Målet for Jesu Hjerterandakten er uttrykkelig frivillig soning for den utakk menneskene viser idet de forsmår Jesu kjærlighet». «Jesu Hjertefesten er innført især med det mål for øye å yte den soning som rettfærd og rettvishet krever for alle synder som utakknemmelige mennesker tilføyer det guddommelige hjerte, som i Alterets sakrament brenner av kjærlighet til oss, og der nettopp er mål for menneskenes krenkelser,» heter det i de offisielle dokumenter om andakten. Pave Leo XIII. har da også slått fast: «Jesu Hjerterandakten er å yte soning for den vidt utbredte utakksynd og gjennom Jesu hellige hjerte å utsonne menneskene med Gud.»

Soning er derfor hovedoppgaven for ethvert medlem av Bønnens Apostolat, soning til Jesu og Maria hjerter. For disse to kan ikke skilles fra hverandre. «Under Jesu kors stod hans mor Maria», lærer evangeliet oss. Det bør vi aldri glemme. Gjennom sin innerlige forening med sønnen, føler Maria alle de krenkelser som tilføyes Jesus, som var de tilføyd henne selv. Smertenssverdet skal trenge gjennom hennes sjel, etter Simeons forutsigelser. Inderlig lever og føler Maria med sin sønn, og soning til Jesu Hjerter kommer derfor nødvendigvis til å omfatte også soning til Maria rene hjerter.

Dette vil vi ha for øye i denne måned, som er viet til soning, og så av hele vårt hjerte be med Bønnens Apostolat over hele verden: Jesu høghellige hjerte, at du vil lære oss alle ivrig soning til ditt og din hellige mors hjerter, om det ber vi deg, bønnhør oss.

II.

Års arbeide, offer og bønner har båret rik frukt i Afrikamisjonene, ikke minst i Huanda og Urundi distriktene. Tallet på katolikker er der i sterk og stadig vekst, så det blir heller knapt med prester for de vidstrakte områder det her gjelder. Og krigen har ikke gjort Kirkens arbeide lettere. Etter Jesu ord vil vi derfor be «høstens Herre at han sender arbeidere til sin vingård» og i sann katolsk ånd og vidsyn be for misjonene: Jesu høghellige hjerte, at du vil gi våre trosfeller i Huanda og Urundi rikelig med hellige og ivrige prester, om det ber vi deg, bønnhør oss.

Vår menighetspleie i Oslo.

Kristi Himmelfartsdag ble det på initiativ av Mariakongregasjonens preses, pastor Taxt, avholdt et møte i Foreningslokalet, Akersv. 5, som hadde vunnet stor tilslutning — gledelig stor tilslutning, hvis man, hva man vel trygt kan gjøre, tar den som kriterium på den interesse hvormed menighetspleien — denne for enhver kristen menighet så vitale sak — blir omfattet. Ved en feiltagelse var møtet blitt annonsert som *diskusjonsmøte*, men feilen ble fort korrigeret av lederen, pastor Taxt, som med en gang opplyste at man bare ønsket *positive* forslag som innlegg — all negativ kritikk var ikke på sin plass i en så livsviktig sak. Denne linje lykkedes det også den energiske dirigent å gjennomføre, så møtet ble avviklet i harmonisk fred og enighet, verdig sitt store mål: å få organisert den menighetspleie som allerede i en årrekke har vært røktet av de to oppofrende damer *Sigrid Ode* og *Margarete Falkanger*.

Da Mariakongregasjonens prefekt, frk. *Marie Müller*, åpnet møtet med vår katolske hilsen, var salen på det nærmeste overfylt med biskop og sokneprestene på forreste benk. Likeledes representerte pater Lutz dominikanerne, mens så vel St. Josefsøstrene som St. Elisabethsøstrene også var representerte.

Pastor Taxt gav derpå ordet til frk. *Sigrid Ode*, idet han først som lede-tråd for møtet leste de manende ord i apostelen Jakobs brev om å bli ordets utøvere og ikke bare dets tilhørere, og om det bedrageriske i at noen tror seg from, men ikke legger bånd på sin tunge, idet han sluttet med å innskjerpe, etter samme apostel, at det er en ren og upiøstet gudsyndelse å besøke enker og faderløse. Vi er alle ansvarlige for vår neste og i kveld er vi kommet sammen for å sette denne velkjente teori ut i praksis, så vi best mulig kan realisere vår tro ved å la det bli alvor med vår gudsfrykt, elske vår neste og gjøre det gode. Det er Mariakongregasjonen som no har gitt støtet til dette, som et ledd hvilket jo ikke kan oppnåes bedre enn ved å handle slik hvilket jo ikke kan oppnåes bedre enn ved å handle slik etter Herrens egne ord.

Frk. *Ode* gav derpå en oversikt over det karitative arbeid i de katolske menigheter i de seinere år — det hun gjennom sitt utrettelige og oppofrende virke kjenner som ingen annen. Hun omtalte først det store arbeid som *St. Vincentforeningen* har utført, hvoriblant driften av den opprinnelig av *St. Elisabethsøstrene* startede feriekoloni ikke er det minst viktige. *St. Josefsforeningen* gir på alle sine moter et bidrag til menighetspleien, mens *St. Eliasbethkongregasjonens* syforening no i over 50 år har sydd tøy til menighetens trengende — det er blitt utdelt av søstrene. Dette er den mer organiserte virksomhet — privat er det utøvet megen godhet og hjelpsomhet og her skal minnes med takk navn som fruene *Maribo*, *Bachke*, *Ihlen*, *von Hanno* og *Sanborg*.

Ved siden av dette har vi den «*Katolske verneforening for unge kvinner*» som en gren av den store internasjonale bevegelse «*La protection de la jeune fille*». Dens oppgave var å hjelpe unge piker, især tilreisende, med losji, arbeid om nødvendig, og alt som ellers trengtes. Den første formann, fru *Parmann*, trakk seg tilbake i 1933 og frk. *Ode* ble da leder. Lenge disponerte verneforeningen et værelse hos *St. Josef-søstrene*, men da disse på grunn av husnoden måtte ha det tilbake, fikk man i 1936 tilbudt husrom hos dominikaner-

innene i «Rosahjemmet» på deres eiendom, og det strålende tilbud ble selvfølgelig mottatt med takk. Man fikk da så vel kontor som plass til et lite hospits, og arbeidet blomstret under disse gunstige vilkår så man også kunde ta menighetspleie opp ved siden av det egentlige. Derved ble arbeidet på sett og vis reorganisert, navnet forandret til «*Katolsk Ungdomsvern*» og Mère Marie des Anges tiltrådte styret som dominikanernes representant. Frk. Margarete Falkanger gikk inn som medarbeider og soknepresten i St. Olavs menighet ble den ånderlige rådgiver.

I 1928 ble «*Norske Kvinners Katolske Forbund*» opprettet på fru Backers initiativ og tok straks sitt løfte i de sosiale oppgaver. Det stilt tilknyttet «*Norske Kvinners Nasjonalråd*». Endelig har vi «*St. Olavs Forbund*» med sine underavdelinger i de fleste menigheter og som arbeider for Vikariatets kirkelige formål.

Inntil no — fortsatte frk. Øde — har menighetspleien, for så vidt jeg har hatt med den å gjøre, vært ordnet direkte fra de to soknepresters kontorer. Etter at jeg sluttet i Ungdoms- vernet tok mgr. Snoeys initiativet til at jeg skulde være behjelpelig i menighetsarbeidet, og virksomheten kom etter hvert til å omfatte begge menigheter. Med krig, dyrtid og matmangel og mange slags stengsler ble det et stort virkefelt, men da det jo ble arbeidet fra to kanter — altså også av frk. Falkanger — bør man vel si at oppgaven er blitt løst så noenlunde, også fordi pengegavene er strømmet rikeligere inn. Skjønt det var verre med mat er det dog lykkedes å tilveiebringe forskjellige nyttige ting som alle er kommet vel med. Det har heller ikke lite å si at vi er kommet med i «Oslo menigheters fellesutvalg». Det begynte med at vi fikk brenselshjelp, likeledes har feriekolonien fått tilskudd. Barn fra St. Sunnivaskolen er anbrakt på landet og så vel våre barn som de eldre er kommet med i de bespisninger som det svenske Røde Kors har satt i gang. Vi håper også å få litt andel i naturaliene fra Danmark som er gitt til alle menigheter i Oslo.

Foruten dette med gaver kunde det jo også være mange personlige tjenester man kunde ønske å gjøre, især for de som ikke har så lett for å hjelpe seg selv lengre, mange ærender som skal utføres, fordeler man muligens kan oppnå ved å tale deres sak o. l. Litt er det vel blitt gjort, men tid og krefter strekker ikke til. Men hva der især har manglet oss er en menighetssøster med sykepleieutdannelse til å ta seg av syke og skrupelige, og de ensomme som ikke har noen til å gi seg en håndsrekning. I flere tilfelle har jeg støtt på dette at våre syke er blitt hjulpet av menighetssøsteren i den protestantiske menighet hvor hun bor. Hun kom en time hver morgen og stelte den syke og laget i stand hennes mat for dagen. Det finnes vel ikke mer noen menighet i Norge som ikke har en sykepleierske eller to til å ta seg av de syke.

Hva som mer og mer er gått opp for meg under denne virksomhet er, at vi i likhet med alle andre burde ha en organisert menighetspleie med et kontor, som sorterte direkte under sokneprestene. Vi trenger et fast punkt både for de som vil søke hjelp og for de som skal gi den, og endelig for de institusjoner som man alltid vil ha bruk for under arbeidet. Man må ha en representasjon utadtil. Da jeg forleden til en menighetssøster ytrret min forbauselse over at ikke vi også hadde fått en hjelp som alle de andre menighetene har fått no, sa hun at det kanskje var fordi vi ikke hadde noen menighetspleie.

No tør jeg si at det ikke har vært noen mangel på ønsker og interesse for denne sak. Mgr. Snoeys var meget opptatt av tanken, og han hadde utsett seg et værelse i prestegården til kontor. Men det førte ikke fram, syk som han var, hadde han vel ikke lengre den glade kampånd som før. Fru Bonnevie og jeg har i mange år drøftet denne sak med mange slags planer og forhåpninger. Men krigen har rast og det har ikke vært noe gehør for nyordninger. Vi hadde oppgitt frk. Foss' strålende foredrag om Kirkens arbeid for ungdommen i andre land, og vakte den sosiale ånd til live. Og sokneprestene er interessert i saken og pastor Taxt som som kunde komme vårt menighetsarbeid til gode, gikk han straks med begeistring inn for idéen. Meget er allerede

skjedd, kontoret har han alt fått tilsagn om, og hva større er: også fått sykepleierske til St. Olavs menighet, mens pater Notendboom har fått ordnet for sin menighet. Det er henholdsvis St. Josephssøstrene og St. Elisabethsøstrene som elkverdig har stilt hver sin søster til disposisjon. På en bedre måte kunde aldri dette spørsmål være løst. Og no står vi foran oppgaven å utforme planene til en ordnet menighetspleie. Det kunde da kanskje ha sin interesse å høre litt om hvordan det arbeides i en av de store menigheter her i Oslo. La oss f. eks. ta Trefoldighets menighet. Alt arbeid er basert på frivillighet, menigheten slutter opp om kirken for å bistå den i å utøve den sosiale virksomhet som den krever. Enhver gir etter sin evne, enten det er bidrag, arbeid eller andre tjenester. Og det blir da især kvinnene som utfører arbeidet. Det er to menighetssøstre som styrer og leder det hele med bistand av soknepresten. En del damer deltar direkte i søstrenes arbeid, enkelte hjelper til med husbesøk, andre er med å veie, måle og pakke alle de varer som menigheten no under krigen får seg tilsendt fra de forskjellige hjelpeorganisasjoner til utdeling. Men de fleste går inn i en eller annen forening som arbeider for kirkens sak. Alle foreninger har arbeidsformål, og der er en uendelighet av dem.

Det er gamlehjemmets kvinneforening, Marthaforeningen som arbeider for feriekolonien, og barnekrybben og menighetspleien som har hver sin foren. Så er det De yngstes hjelpeforening, Tusenfryd og misjonsforeningen, der er Sennepskornet, Duggdråpen, Blåkors og enno fler. Og der er enn videre søndagsskole, bibeltimer, studiesirkler. Alle disse nevnte foreninger skaffer penger til veie til å bestride utgiftene ved det sosiale arbeid. Det skjer ved fester, utlodninger, kontingenter og forskjellige tilstelninger.

Men så er dette også en menighet på 16 000 sjeler, og man regner med at 10 % trenger hjelp. No skal ikke vi la oss skremme av disse store forhold, men heller ikke tenke at vi er så få, at vi trenger ingen organisasjon.

Om no en eller annen spør seg selv, hva kan jeg gjøre? Så kan det trygt svares, det er oppgaver nok for alle som har litt tid til å avse og som har interesse for det. Og det er utrolig hva det kan gjøres, bare man begynner. Det beviser alle de store løft som kvinner har tatt hele verden over. La oss bare se litt på hva der er utrettet her heime: Sanitetsforeningen f. eks. eller diakonissegjerningen, vanføresaken, Røde Kors og ikke minst våre søster-kongregasjoner og mange, mange flere, om vi bare vilde nevne noen av de største. Alle disse bevegelser har begynt ganske smått for en 60—70 år tilbake. Og vi kjenner alle til for imponerende institusjoner de er i dag, og til hvilket gagn og velsignelse de har vært for vårt land. Dette er heller ikke nevnt som noe mønster for oss. Det har vært landssaker, som har omfattet kvinner fra Nordkapp til Lindesnes. Men det kan være en liten oppmuntring i å se, at det nyttig å ta fatt. Og en ting til er det hyggelig å tenke på og det er at det er siden kvinnene fikk lov til å være med i statens styr og stell, at det sosiale arbeid har hatt slik framgang, og at vårt samfunn i så henseende hører med til de best organiserte i verden. Det er så naturlig at kvinnen utfører det karitative arbeid. Det er hun som er utstyrt med moderinstinkt, de som vil verne og hjelpe alt som er svakt og lider overlast. Når vi tenker på den overflod av ugifte kvinner gjennom tidene, som har brent inne med sitt pund, så er det ufattelig at ikke samfunnet før fikk øynene opp for at det var god statsøkonomi å ta disse verdier i bruk, i stedet for at pundet ble gravet i jorden. Og no er det altså, at det ropes på oss katolske kvinner. Kirken har bruk for oss mer enn noen sinne. Tiden er så alvorlig som aldri før, så det gjelder å stå rustet og framfor alt å stå samlet, for bare når vi løfter i flokk kan vi utrette noe. Dette er sagt så vakkert i et dikt av Reitan:

«Når alle krefter no kommer med
og legger hånden på verket,
og alle kamper kun gjelder fred,
hvor ånden løfter sitt merke.

Da kommer dådens store dag,
da folket helt skal leve
og makte selv det tyngste tag
dets seier måtte kreve.

Enno kunde det være litt å si om dette: å begynne med en stor sak, det trenges også penger, for ikke å si kapital. Men i alt det jeg har hørt og lest om de store sakers tilblivelse, så gjelder det nesten alltid at en del damer har begynt med så å si ingenting, men i tro og tillit til Vår Herre. Og jeg tror Vår Herre fører et eget bokholderi for den slags regnskaper. Han føyer renters renter til før vi aner det. Ja er det ikke som om det hviler noe av underet over alle disse foretagender? Endelig er det ikke bare saken som fremmes det gjelder, men det er også den berikelse for vårt sinn, som vi mottar ved at vår forståelse utdypes for andres savn og lidelser, og at våre hjerter banker varmere for hverandre.

Hva det gjelder er altså å organisere vår menighetspleie til et virkefelt med et felles kontor for begge menigheter her i St. Olavs prestegård, under sokneprestenes presidium. For det første vil det bli bruk for noen ved selve kontoret til kontorarbeid, til besøk eller forskjellige ærender og å bære omkring de gaver som vi forhåpentlig fremdeles vil få. For øvrig kunde jeg tenke meg, for så vidt det gjelder Mariakongregasjonen, at der ble dannet et arbeidsutvalg, som virket for menighetspleien. Det kunde være at de arrangerte små tilstelninger, utlodninger e. l. eller at de anvendte sin innflytelse blant slekt og venner til å oppnå en eller annen fordel av de mange som livet er så rikt på. De som har vanskelig for å avse noen tid utenfor sitt arbeid og sine plikter i heimen, kunde kanskje i årets løp utføre et håndarbeid, enten til utlodning eller til en eller annen til jul. Det er også et forslag til, hvis tiden er altfor knapp, man kunde da opprette en sparebøsse, kalle den «bøts- og takksigelses-bøssen» f. eks. På den la man et lite offer henholdsvis som bot eller takk, ettersom det lå an. Det gjelder bare at så vidt mulig alle er med som har interesse i den retning. Ingenting av dette skulde på noen måte behøve å berøre kongregasjonens statutter, kirkelige eller selskapslige møter. Det er også andre ting å samle seg om i menigheten, f. eks. feriekolonien. Den kunde sikkert trenge et arbeidsutvalg som interesserte seg for den. Der kunde det ønskes nye madrasser, lintøy, kokekar og litt av hvert. Og den trenger et hus! Det høres dristig ut og tanken er ikke min. Jeg har hørt sokneprest Sund si det. Men hadde vi det, så kunde det også tjenstgjøre som rekreasjonssted for trette husmødre før og etter ferien. Og er det noen som spesielt fortjener litt omhu og påskjønnelse i denne tiden, så er det husmodrene. De har vært samfunnets beste støtter under krigen — med sitt ukuelige mot og uoppslitelige arbeidsvilje. Og tenk for en lettelse og besparelse for de som stiller med det, om allting fikk stå på plass fra år til år! Et slikt lite nestekjærlighetens tempel vilde til slutt kanskje være likeså verdifullt for Vår Herre som en ny kirke. Dette vilde bli en stor sak å arbeide for og vilde muligens ligge vel til rette for Elisabethkongregasjonens syforening. Jeg mener da ikke det med huset, for det må bli en menighets-sak, men det andre. Og da burde det også være adgang for Mariakongregasjonens damer å slutte seg til der, om noen skulde finne at det var en praktisk ordning for dem å yte sitt bidrag på den måten. Det kunde tenkes at en spesiell gruppe på symotene syslet med dette. Men det blir jo en intern sak i foreningen. Et større spørsmål blir det å skaffe midlene til vege. Men så står jo St. Vincents-foreningen der som protektor. Så er det til slutt en meget sympatisk forening jeg vil få lov til å anbefale, det er Tusenfrydforeningen. Den tror jeg M.U.L. kunde ha interesse av å oppta som virkefelt. Det er en allianse mellom ungdom og alderdom. En ung får som oppgave å ta seg av en gammel ensom dame, som hun besøker, leser for eller synger, forteller nytt eller på andre måter hygger for. Kan hun bringe med seg litt, vil det sikkert bli satt pris på. Så kan hun gjøre forskjellige små tjenester eller ærender, som den gamle har vanskelig for å få utført. Alt kommer an på hjertelag og oppfinnsomhet. Et par ganger i året arrangerer de unge fest for de gamle, eller kanskje en utflukt. Dette vil nok de unge damer skaffe seg midler til. Det blir jo ikke så mange. Og de vil sikkert få hjelp.

Det er neppe nødvendig å utkaste flere planer foreløbig, blant så mange dyktige og erfarne damer er det sikkert mange som sitter inne med langt bedre idéer. Det kan også

være andre sider av dette arbeid, som de som har vært lengst i menigheten kan belyse bedre enn det er gjort.

Det varme og fengslende foredrag ble påhørt i lydlos stillhet og en velfortjent applaus hilste frk. Øde da hun sluttet — man kunde merke at det ikke alene var en takk for hennes ord, men i enno høyere grad for de gjerninger som lå bak dem, for de mange tanker hun har tenkt for andre, skritt hun har gått for andre, ting hun har utrettet for andre. Pastor Taxt tolket deretter denne takk og gav så ordet til frk. *Margarete Falkanger*, som bl. a. uttalte:

Som de fleste vet, ble Katolsk Verneforening stiftet i 1923. Men egentlig fart i arbeidet ble det først da dominikanerinnene i 1936 stilte Rosahjemmet, det lille trehuset i sin hage, til disposisjon for Verneforeningen, og arbeidet med froken Øde i spissen, tok fatt der oppe.

Vi fikk da straks åpnet et lite hospits med to værelser og begynte dessuten med fast daglig kontortid fra kl. 10—12. Det var no at Verneforeningen av forskjellige grunner fikk det nye navn Katolsk Ungdomsvern.

Helt fra først av begynte Katolsk Ungdomsvern å ta opp sosialt arbeid innen menighetene. Vi begynte med arbeid for syke, gamle, enslige og familier og prøvde å hjelpe der hvor hjelp trengtes. Arbeidet ble også ganske snart utvidet slik at vi kunde ta imot protestantiske piker i hospitet — opprinnelig var det bare for katolikker. I årsberetningen for 1937 er det også nevnt at vi hadde fått gaver til virksomheten både fra katolikker og protestanter — og hjelp ble derfor gitt ikke bare til katolikker. Med biskop Mangers samtykke arbeidet vi i flere år etter disse linjer.

Og vi har i disse krigsårene forsøkt å fortsette arbeidet på samme måte som før.

Det viste seg temmelig fort at det for manges vedkommende ble lettere å skaffe seg arbeid etter krigen og det var etterhånden færre som trengte hjelp innen menighetene. Det var også umulig å drive hospitet som før, så no bor tre katolikker fast der.

Med biskopens samtykke fikk derfor arbeidet blant protestanter større plass. I slike ekstraordinære tider som de vi no gjennomlever, har vi ment å burde hjelpe der hvor hjelp virkelig trengtes, enten det så er blant katolikker eller annerledes troende.

Som allerede nevnt har Katolsk Ungdomsvern daglig kontortid fra kl. 10—12. De besøk som i årets løp blir gjort på kontoret, er jo et viktig ledd i arbeidet. Vi har da rik anledning til å hjelpe mange mennesker i nød og i de forskjellige vanskeligheter. Vi gir råd og nødvendige opplysninger og vi gir materiell hjelp — eller et måltid mat.

Ellers består Katolsk Ungdomsvern arbeid mest i de stadige, regelmessige besøk hos forskjellige familier, hos gamle, enslige og syke. Det er så mange måter å hjelpe på, det er gamle som ikke selv kan hente sin pensjon, det er saker å ordne på et eller annet offentlig kontor, det er å hjelpe med mange slags ansøknings, det er å finne en utveg når alt ser mest håpløst ut osv.

Et slikt arbeid er jo et levende arbeid blant mennesker i deres daglige og ofte vanskelige og strevsomme tilværelse og derfor blir oppgavene både så mange og så forskjellige og det er ikke lett å gi en mer utførlig utredning av dem.

Vi er glad over å kunne si at der er oppstått et gjensidig vennskaps- og tillitsforhold mellom Katolsk Ungdomsvern og dem vi vil hjelpe, noe som betyr uhyre meget for arbeidets verdi.

I disse årene under krigen har arbeidet vokset sterkt og oppgavene er stadig blitt fler og det har ikke alltid vært lett å få tiden til å strekke til. Men jeg har vært så heldig å ha funnet trofaste og gode hjelpere i flere av menighetens damer. De har ikke spart sin tid eller krefter og har ytet et stort og uegennyttig arbeid. De har også vært en god hjelp når det gjaldt å få samlet inn klær, matvarer og penger. Både katolikker og protestanter har ytet hjelp til vårt arbeid, og jeg tror rundt regnet at $\frac{3}{4}$ av pengene er kommet fra protestantisk hold, og nesten alle matvarer og klær kommer også fra samme kant.

Til slutt vil jeg bare nevne at etter den store eksplosjons-

ulykken før jul, var det mulig for oss å kunne være med å hjelpe med en god del husgeråd og klær.

Til slutt framla frk. Falkanger et imponerende regnskap for 1943, hvorav bl. a. framgår at det har vært mottatt 387 besøk og avlagt — 900!!! 800 ganger er det gitt mat, klær 155 ganger og penger 390 ganger. Intet under at også frk. Falkanger ble hjertelig hyldet og fikk også sin varme takk av dirigenten.

No fortalte N.K.K.F.s formann, fru *Bonnevie*, om den innsats forbundet har gjort gjennom tidene i menighetspleien, eter først å ha redegjort for det verdensomspennende kvinneforbunds virke, religiøst og sosialt. Allerede i 1940 hadde N.K.K.F. planer oppe om en menighetssøster, men det strandet da St. Josefsøstrene ikke mente å kunne unnvære en søster, mens de dog tilbød å gi en dame gratis undervisning i sykepleie, om vi kunde finne en som vilde ta arbeidet opp. Det var imidlertid for stort et økonomisk ansvar for forbundet. Vår henvendelse til St. Elisabethsøstrene ble også negativ. Da krigen kom til vårt land måtte vi la saken falle, desto større er gleden over at den no ser ut til å komme i havn.

No redegjorde pastor Taxt for de videre planer:

Etter sommerferien blir det opprettet et felles menighetskontor for St. Olavs og St. Halvards menigheter. Det vil få lokale i Akersvn. 5. Alt som kommer under menighetspleie vil bli sentralisert her. Kontoret står direkte under sokneprestenes ledelse og kontroll, men blir i de praktiske daglige gjøremål ledet av frk. Øde som av sokneprestene er ansatt som menighetssøster. Også frk. Falkanger står tilsluttet dette kontoret og blir ledet av det i det karitative arbeid hun gjør blant trosfeller i begge menigheter. For så vidt blir hun også å betrakte som menighetssøster.

Enn vider er to menighetssøstre tilknyttet kontoret: en St. Josefs søster — søster Ingrid for St. Olavs menighet og en St. Elisabeths søster — søster Torfine — for St. Halvards menighet. Det må trykkelig framheves at disse søstre kun kan tilkalles gjennom menighetskontoret til absolutt påkrevd sykeleie, ikke til hushjelpsarbeid eller lignende. Det må utføres på frivillig basis av andre.

Sokneprestene Sund og Notenboom takket deretter hver enkelt som hadde gått inn for dette prisverdige tiltak, hvorefter pastor Taxt spurte om noen hadde noen konkrete forslag å framsette. Et par røster hevet seg, men i grunnen var det bare frk. Tibergs varme anbefaling av «Bots- og takksigelsesbøssen» som vant fram. Og med den katolske hilsen ble derpå det betydningsfulle møte hevet.

Herhjemme —

Oslo. Kristi Himmelfartsdag gav *Oslo Damekor* med Wolfgang Olafsen som dirigent, en velbesøkt musikkandakt i St. Olavskirken. Det anerkjente kor hadde velvilligst stilt seg til disposisjon for det vakre formål: kirkens nye orgel, så tilhørerne hadde all grunn til å være det takknemmelig. En utmerket assistanse hadde det i frk. Baakind ved orglet og i arkitekt G. How som sang solo. Som avslutning ble sunget «Gud signe vårt dyre fedreland».

Arendal. Den 30. april var en stor festdag for Frans der høgmessens fermingens hl. sakramente til fire medlemmer messen, som ble frambåret av hs. høgærv. var størstedelen men med fermlingene. Soknepresten, pastor Bergwitz, holdt en kort men vakker preken, som særlig var rettet til ferm-

lingene. Han begynte med ordene fra dagens evangelium: «Deres hjerter skal gledes og ingen skal ta deres glede fra dere.» Talte om gleden som alltid preger en slik stor høgtidsdag, om å beholde denne gleden gjennom livet, hva det enn kan bringe av fristelser og prøvelser. Han gav fermlingene særlig et ord fra den hl. skrift å huske: «Søk først Guds rike og dets rettferd og alt annet skal gis dere i tillegg!» — Etter messen var det fellesfrokost, så de som hadde lang veg også kunde rekke å komme i høgmessens. — Til høgmessens var alle plasser i kirken opptatt, da biskopen kom inn i prosesjon sammen med soknepresten, store og små ministranter og de som skulde fermes, mens koret sang *Ecce sacerdos*. Messen ble frambåret av soknepresten for de levende og døde i vår menighet. Vårt nye, flinke ungdomskor sang *Kind Jesu messen*. Etter messen holdt hs. høgærv. prekenen. Som vanlig på en slik høgtidsdag handlet den om den Hellige Ånds nådegaver som meddeles de troende i fermingens hl. sakrament. Om den Hellige Ånd hvis virkninger vi alltid har sett i den katolske Kirkes historie gjennom alle tider, så vel i de helliges og martyrenes liv, som en kraft der fikk dem til å bære alle slags prøvelser og lidelser, som i enhver kristen families, enhver enkelt kristens liv her-nede. Lyset fra Gud er en kraft som aldri tar slutt, en ild som lyser klarere enn alle de lys menneskene tenner. Her er mørke og tunge tider, man kan ofte med angst spørre: «Hvordan skal det gå med Guds Kirke, hvordan skal man bekjempe all kristendomsfiendtlighet?» Der er bare et våpen — å levendegjøre evangeliet, la det bli så å si kjøtt og blod i oss. — Etter prekenen ble dåpsloftene fornyet og det hl. fermingens sakramente ble meddelt. Høgtideligheten ble avsluttet med salmen: «Store Gud vi lover deg.» — I aftendandakten sang søstrene bl. a. den vakre sakramentshymne *Ave Verum*. Hs. høgærv. biskopen talte om Kristus som vårt ideal — vårt forbilde. Om vår sjel som må formes og meisles. Hele kristendommens vesen ligger jo i grunnen i de ordene «Lær av meg — følg meg». Den manende preken ble påhørt av en stor interessert tilhørerskare. Etter at *Regina Coeli* og *Tantum Ergo* var sunget, ble andakten avsluttet med den sakramentale velsignelse. — Dagen etter var vi alle samlet med biskopen til en liten enkel, men hyggelig fest. Av det gode program må særlig nevnes sangerinnen frk. Ellen Douglas Smiths vakre sang. (Hun ble utmerket akkompagnert av frk. Erna Henriksen.) Søskenparet Aasta og Olav Bangs vakre musikk og frk. Lillemer Bratsbergs utmerkede opplesning av mgr. Kjelstrups vakre dikt: «Det stunder mot vår.» Hr. Emil Sørensen tolket på menighetens vegne vår troskap mot Kirken i poesi. Mgr. Kjelstrups kåseri om sin misjonsvirksomhet her i Arendal vakte stort bifall, morsomt, fengslende og samtidig dypt alvorlig som det var og preget av en dyp og inderlig kjærlighet til vår menighet, hvis stifter han jo er og hvis ve og vel ligger ham så på hjertet. Hs. høgærv. talte så til oss, enkle varme ord, der gikk like til hjertet. Han talte godt og inntrengende til de som no hadde mottatt fermingens hl. sakrament, han håpet at vi alle vilde være tro mot Kirken og dens lære og leve i samhold og innbyrdes kjærlighet. Han bad oss også særlig å be for vår øverste hyrde, vår hl. far paven, i denne for ham så tunge og vanskelige tid. Han sluttet med å uttale ønsket om at vi snart måtte få den nye kirke vi så høylig trenger og som han håpet vilde bli riktig, riktig stor og gi plass til alle som vilde søke sannheten derinne. — Soknepresten rettet deretter en hjertelig takk til hs. høgærv. for den glede han hadde gitt oss alle ved sitt besøk. Først og fremst måtte vi jo være takknemmelige og lykkelige over at igjen en del av vår menighet har fått motta fermingens store og hellige sakramente, dernest uttrykte han sin glede over å se vår overhyrde her i kveld samlet med menigheten til fest. Han takket deretter varmt mgr. Kjelstrup for den tiden han har vært her hos oss og som har vært til slik velsignelse og glede for menigheten og håpet at hun enno en stund vilde bli hos oss. Han takket også de som ellers hadde bidradd til å gjøre denne festen hyggelig, og sluttet med å uttale sin glede over å virke i menigheten, særlig hadde det siste året gitt ham mange åndelige gleder. Til avslutning gav biskopen oss sin velsignelse som vi knelende mottok.

E. R. N.

Redaktør: E. Dithmer-Vanberg.

Thronsen & Co. Boktrykkeri, Bernh. Getz gt. 3 - Oslo